

Tale til FMT's Årsmøde 2012, på Beitostølen, Norge.

Som man vist også har bemærket i Norge, har Dansk Folkeparti skiftet leder. Den nye DF-formand Thulesen Dahl vil angiveligt "fortsætte" Pia Kjærsgaards stramme udlændingepolitik. Her må vi andre spørge: Hvilken stram udlændingepolitik? Siden 2001 er antallet af ikke-europæere i Danmark omtrent fordoblet, og i samme periode er der uddelt flere statsborgerskaber end nogensinde. Selvfølgelig har DF ikke haft hele magten til at hindre dette, men de kan i det mindste være mindre selvtilfredse og råbe mere vagt i gevær. En succes har de sådan set kun været for dem, der har fået job i partiet. Er vi i de – desværre små – indvandningskritiske organisationer virkelig de eneste, der stadig er utilfredse med den demografiske voldtægt, som politikerne har tilladt imod ikke mindst Danmark og Norge de seneste årtier?

At vi står fast på vores mål, betyder ikke nødvendigvis, at vi stiller absolutte krav. Det nytter ikke at fremføre i debatten, at fx "alle" muslimer skal ud af Danmark, for der vil altid fremføres konkrete eksempler, som de langt fleste ikke kan nænne at gøre noget ved. Vi må bare sige, at de politiske forhandlinger må føre til, at flest muligt udsendes – ud fra Mogens Glistrups princip, som er "hellere 100.000 for mange end 100.000 for få". Lykkes dette i for ringe grad, er vi bare glade for ethvert skridt i den rigtige retning, og så vil vi i øvrigt presse på for videre skridt. Vi vil aldrig ligesom Dansk Folkeparti bilde folk ind, at vi har været en succes, når fremmedandelen i befolkningen stadig vokser.

Opbygningen af et multietnisk samfund er historisk set en ekstremisme, som ingen ved deres fulde fem for 40 år siden ville have foreslået som bevidst politik. I dét perspektiv har tilhængerne af repatriering det eneste ikke-ekstremistiske alternativ til alle politiske partier, hvis mantra er "flere ressourcer" til nye integrationsprojekter, når de gamle er slået fejl. Vi har virkelig mange gode og sympatiske ideer til, hvad man kan bruge de hundredvis af milliarder af kroner til, som der smides ud på de fremmede i landet. Den mest almindelige klage i disse år er vel, hvor alle pengene, man betaler i skat, bliver af? Hvorfor bliver al service, offentlig transport, sygepleje og ældres forhold kun ringere og ringere, mens skatterne stiger?

Venstrefløjen har vist og viser stadig sympati for terrorister, hvis kamp imod Vesten oftest er en undskyldning for ikke at skue indad og erkende, at de problemer, man vil rette på, er selvskabte og forårsaget af korrupsion i egne rækker samt forstenede religioner og kulturmønstre. Objektivt set har nationalistisk sindede terrorister mere konkrete skyldige at bekæmpe og mere sagligt berettigede klagepunkter, fordi de er imod en politisk udvikling, som er planlagt og villet af et mindretal, og som kunne være undgået.

Terror af enhver art skal bekæmpes og modarbejdes. Vi må dog aldrig glemme, at de, der stærkest fordømmer den såkaldt "racistiske" eller nationalistiske vold, som regel også er dem, der er hovedskyldige i at have lagt det bål til rette, som giver konflikterne næring. Det multietniske samfund vil altid være en brandfarlig størrelse. Glycerol og salpetersyre er hver for

sig ikke sprængfarlige, men sammen kan de blive til eksplosivt nitroglycerin. Det samme sker, når man blander os "vantro" med muslimerne, og den sande fredsskabende og terrorbekæmpende gerning er at sørge for at holde disse to adskilt. Så lad os fortsætte denne gode kamp i årene fremover!

Poul Vinther Jensen.